

Cuprins

Detergent	7
Standard	12
Vaca de aur	17
Radio Activity	22
Poveste de noapte	41
Băiat cu pix	47
Inginerul	51
Moșul	56
Old School	62
Where did you sleep last night?	66
PsychosomaticAddictInsane	71
Fi-miu	76
Cioburi de cavaler	83
Cadavrul tânărului Legrand	90
Disparația inginerului Wagner	95
Talismanul	104
Un miliard de dolari	112
V-ați ascunselea	119
4 luni, 3 sori și 2 stele sau Maistrul de Lumini	127
Harap Alb	132
Rățușca cea urâtă	139
Hainele împăratului	143
Fetița cu chibrituri	151
Le jour de l'ouverture	158
Coadă	172
Marea cui?	187
Demolarea Doamnei Paraschivescu	191
Comisar cu motan, ca. 2007	195

Detergent

muzica: Frank Black

Nevasta scriitorului coborî din taxi cu cinci pungi pe care scria Carrefour și care erau doldora de bunătați. Din lucrurile cumpărate intenționa să compună o ciulama de pui, o ciorbiță de vacă, pește prăjit, sărățele și un tort de ciocolată. Plăti șoferul și se îndreptă spre casă. Care casă era impunătoare, o adevărată casă de mare scriitor, cu etaj și curte.

În care curte nevasta scriitorului chiar intră. Pășind pe dalele gri care duceau la ușa casei, începu să-și caute cheile în geantă. Și le căută și le căută, până ajunse la ușă, dar degeaba. Puse pungile jos și căută mai departe, din ce în ce mai zadarnic. Puse și geanta pe jos și începu să răscolească pungile.

Nimic.

Se întrebă dacă le uitase cumva acasă sau le pierduse. Parcă își amintea că le văzuse pe masa din sufragerie. Încercă să se prefacă că își amintește cum le-a băgat în geantă. Nu reuși.

Și acum? Se întrebă biata femeie. Ce-i de făcut?

Ar fi putut să încerce să intre pe un geam. Poate că cu douăzeci de ani mai devreme, când avea 32 de ani, ar fi reușit, dar acum... deci, nu.

Și alternativa care era?

Exact. Să sune la ușă. Să-l deranjeze pe scriitor, care mai mult ca sigur la ora asta (14:17) se afla în camera de lucru de la etaj, lucrând concentrat la noul, al doisprezecelea, roman.

Ei, cum ar fi putut face una ca asta? Cum să dea dovadă de o asemenea lipsă de respect față de munca sa?

Nu, își zise femeia. Nu pot.

Aproape că o podidiră lacrimile. Cum putuse să uite cheile? Și ce-ar fi făcut dacă ar fi trebuit să meargă la veceu, ceea ce nu era imposibil de imaginat?

Hotări să meargă la o vecină, să aștepte acolo până la ora cinci, când scriitorul venea jos la masă. Dar n-ar fi putut face nimic de mâncare! Doar dacă vecina ar fi lăsat-o să-i folosească bucătăria, să fi făcut măcar ciulamaua...

Și cum se gândea ea așa la ce era mai bine pentru viitorul literaturii Române, din casă se auzi un zgomot apocaliptic de tigăi sau cratițe căzute pe jos.

Nevasta scriitorului se sperie îngrozitor. Și-l imaginează zăcând mort în bucătărie, sub un teanc de oale și alte vase de bucătărie. Începu să sune ca o disperată la ușă, apăsând butonul de zece ori pe secundă, ceea ce crea o imagine comică, soneria făcând un sunet grav și lung: dinnnnnnngggggggggg donnnnnnnnnnnngggggggggg...

Apucase să sune de patru ori și să zică o treime din Tatăl Nostru când în sfârșit ușa fu deschisă de însuși soțul ei, viu, nevătămat și cu un zâmbet cât toate zilele pe buze. Era îmbrăcat în hainele de lucru: pantalonii gri de la un costum Versace, vesta de la același costum și, sub ea, o cămașă Hugo Boss cu mânecile suflecate. Mîinile îi erau ude până la coate. Văzându-o, scriitorul o luă în brațe și o ridică în aer. Era încă foarte puternic, deși avea aproape șaiszeci de ani. O sărută pe gura uluită.

- Vino, vino, îi zise, lăsând-o jos și trăgând-o de mână în bucătărie.

O fi terminat romanul! Își zise nevasta scriitorului, deși de obicei când termina ceva era mai mult posac, gânditor și sfâșiat de temeri.

Dar nu despre asta era vorba.

Bucătăria era plină de vase, oale, farfurii, cratițe, tigăi, pahare și tacâmuri. Pe multe dintre ele nevasta scriitorului le vedea pentru prima oară.

- Ce-i aici? Zise speriată.

- Vino, hai, să-ți arăt, tună scriitorul vesel.

Scoase din spălător un burete zdrențuit și pescui din mormanul de vase o oală.

- Uită-te la oala asta, zise. Mămăligă arsă și lipită de fund, vezi!

Femeia dădu din cap că așa e.

- Ha, râse scriitorul.

Turnă o picătură de detergent lichid pentru vase pe burete, turnă puțină apă în oală, își băgă mâna în ea și dădu cu buretele peste resturile de mămăligă.

- Țac! Zise, întinzându-i nevastei oala.

Aceasta privi înăuntru și văzu ce vedea de fiecare dată când spăla o oală în care fusese o mămăligă: și anume cum resturile se desprindea de fund și pluteau la suprafață, ca niște insule nisipoase din oceanul indian.

- Vezi? Zise scriitorul. Țac, și gata!

Vărsă apa și insulele de mămăligă în cuva spălătorului și o privi pe nevastă-sa triumfător.

- Da, ai spălat oala, zise ea timidă.

- Cu trei picături de detergent, nu înțelegi? Glăsui scriitorul. Îți dai seama?

- Da, zise femeia, că ce era să zică?

- Dar iubito, detergentul ăsta, Verlan Super, este absolut fantastic! Fenomenal!

Îi arătă o ceașcă.

- Vezi asta? Ce-a fost aici, ceai, nu? Și uite: țac – aici făcu o mișcare cu buretele în interiorul ceștii – și e curată! Țac! Atâta tot! Dai O dată cu buretele! Nu?

Luă o farfurie murdară de ciorbă și trecu buretele pe fundul ei. Apoi o puse sub jetul de apă a robinetului și o ridică deasupra capului. Farfuria strălucea ca un soare. O privi pe nevastă, îi făcu cu ochiul și se adânci în spălatul vaselor, fluierând admirativ la fiecare obiect curățat și zicând din când în când „Țac!”.

Nevasta îl privi tăcută o bucată de vreme. Să fi înnebunit? Își zise. Sau să fie altă manifestare a geniului său pe care ea nu o putea înțelege?

- De unde ai toate vasele astea? Întrebă în cele din urmă.

- De la restaurantul de peste drum, le-am dat un telefon și mi le-au adus... țac!

O furculiță reflectă lumina aruncată la întâmplare de becul lămpii din bucătărie, apoi se alătură unui teanc de tacâmuri.

- Îți dai seama, zise scriitorul contemplând o tigaie în care cu multă vreme în urmă fuseseră prăjite niște ouă, că ani de zile am trăit și am creat fără să știu nimic despre existența produsului ăsta?

Indică sticla de plastic care conținea un lichid albastru și pe care se lăfăia o etichetă galbenă pe care, acoperind parțial un desen cu niște farfurii albe ca zăpada, scria, cu litere mari și roșii, Verlan Super.

- Eu îl folosesc zilnic, zise nevasta.

- Da, da, tocmai, tu vezi și trăiești în fiecare zi o asemenea minune! Și eu, în camera mea întunecată, nu știu nimic despre ea!

Colțurile gurii scriitorului o cam luaseră în jos. Dar văzându-și chipul reflectat de tigaia acum curată, se înveseli din nou.

- Eh, asta e, zise, și își scufundă mâinile în spălător în căutarea unui nou obiect murdar și slinos. Găsi un pahar. Tristețea îi trecuse.

Nevestei scriitorului îi era clar că nu va mai apuca să facă ciulamaua înainte de ora cinci. Își sărută cu delicatețe soțul pe obraz, își scoase inelele și le puse pe o etajeră, își suflecă mânecile de la cămașa purpurie pe care o purta, luă un burete nou dintr-un dulăpior și scoase o crăticioară albastră cu urme de mazăre în ea din teancul de vase și începu să o spele în a doua cuvă a spălătorului, în care de obicei spăla legumele. Își împinse șoldul în șoldul scriitorului. El îi pasă sticla de Verlan Super.

- Îți dai seama, zise, dacă ar exista un asemenea detergent și pentru suflete? Ai o pată pe suflet, pui două picături de Verlan pe ea, dai cu buretele pe deasupra și gata, sufletul este curat ca lacrima!

- Încearcă, zise nevasta.

Scriitorul își puse două picături de Verlan pe suflet și dădu de câteva ori cu buretele peste el. Sufletul era acum într-adevăr curat ca lacrima.

- Funcționează! zise scriitorul uimit. Uite!

Îi arată nevastei sufletul, care arăta ca nou.

- Știu, zise nevasta. Fac asta în fiecare zi.

Apoi începu să spele o farfurie adâncă al cărui motiv floral era întrerupt pe alocuri de pete de ulei și frunze uscate de pătrunjel.

© *Alex Tocilescu*
Frankfurt, 8 Ianuarie 2006

Standard

*muzica: Pink Floyd – A Momentary
Lapse Of Reason*

- Știu, am zis.

- Da? se miră Iulia. mă rog... Oricum, dacă Ionuț continuă să fie așa...

Nu mai spusese de mult ceva interesant. Nu știam nici acum cu exactitate despre ce vorbește. Eram în Vama Veche, unde ajunsesem în acea seară purtat de ea. Ca oricărui vechi doimaist, locul nu-mi spunea nimic. Nici plasele de pescuit atârinate de pereți. Nici muzica, un Doors pe care în alte împrejurări l-aș fi ascultat cu plăcere. Și, evident, nici Iulia.

- Alo, Alex, mă mai ascuți?

- Da, Iulia, am zis. Ionuț, nu?

- Da, zise, dar te interesează ce spun?

- Da, am mințit eu, pentru că mai eram cu niște prieteni la masă și nu-mi plac scenele în public.

- Ionuț, am continuat, dar e treaba Danei, scuză-mă, dar dacă pe ea n-o deranjează că a ajuns așa, ce să-i faci?

- Dar e prietena mea, zise Iulia luând în serios interesul pe care mă străduisem să-l simulez. Trebuie să-i spun ceva, nu?

Am dat din umeri neputincios.

- Nu știu dacă este bine să te amesteci, am spus.

Simțeam că voința sau bunăvoința mea de a purta această discuție era pe ducă. Prietenii cu care eram nu păreau dispuși să schimbe subiectul. Și ei îi cunoșteau pe Ionuț și Dana, o

pereche anostă, a căror viață și existență nu mi se păruseră niciodată demne de o cât de mică brumă de interes. Se pare că Ionuț o înșela și Dana știa. Ei bine, și? Acest fapt - dacă era un fapt - mă lăsa rece. Cine era Ionuț? Cine era Dana? De ce ar fi trebuit să-mi bat capul cu problemele lor?

Discuția continuă fără participarea mea. Am golit sticla de bere din fața mea și mi-am aprins o țigară.

- Mă duc să-mi mai iau una, am zis arătând spre sticla din fața mea și totodată ridicându-mă. Cât băusem? Trei beri? Patru? Nu le simțeam. M-am îndreptat spre bar, unde mi-am așteptat rândul în spatele unei fete. O fată oarecare, nu contează. A cerut o vodcă și a dat să plece cu ea. Stătea, din câte observasem, la o masă cu alte două fete. Avea părul negru și ochii tot negri, dar frumoși.

- Stai puțin, i-am zis.

Fata s-a oprit din drum și s-a întors către mine.

- De ce? a întrebat. Avea dreptate, deși cum poți avea dreptate cu o simplă întrebare?

- Ai dreptate, am zis, dar totuși stai puțin. Așteaptă-mă.

Barmanul mi-a dat berea, eu i-am întins niște bani.

- Auzi, i-am zis, voi aveți numai Doors?

- Nu, a răspuns.

- Un Pink Floyd aveți?

- Să văd...

A cotrobăit într-o ladă cu CD-uri, a scos unul și mi l-a arătat. Momentary Lapse of Reason.

- Poți să-l bagi? am zis.

- Sigur. Și mie îmi place mai mult...

- Mersi, am zis și m-am întors către fata care, contrar așteptărilor mele, nu plecase de lângă mine.

- Alex, m-am recomandat neavând nici un plan.

- Iulia, a zis ea.

- Hm, am zâmbit, ce chestie, și pe prietena mea o cheamă Iulia...

- Da? a zis Iulia, având se pare chef de discuție.

- Da, am spus. E fata aia de-acolo, aia blondă cu bluză roșie...

Iulia se uită în direcția în care îmi îndreptasem degetul. Mi-am dat seama că în mână aveam o țigară. Am lăsat-o să cadă în nisip.

- E drăguță, zise Iulia despre Iulia. De-a dreptul frumoasă.

- Aparențe, am spus.

- Sunteți certați? a întrebat ea cu o nu foarte inocentă inocență.

- Nu, am zis. Suntem plictisiți.

- Unul de altul?

- Prinzi repede, am spus.

- Să zicem că cunosc situația, zise ea.

Stăteam așa, Iulia cu vodca în mână, eu cu berea, privind-o amândoi pe cealaltă Iulia.

- Vrei să ne plimbăm pe mal? am întrebat.

- Ok, a spus.

- Stai puțin, am rugat-o.

- Stau.

M-am dus la masa noastră. Iulia mea, sau Iulia care era deja a mea, sau Iulia care urma să fi fost a mea, îmi oferi o privire scurtă și goală și continuă discuția. Deși părea imposibil, era vorba tot despre Ionuț și Dana. Mi-am luat țigările și Zippo-ul de pe masă. Iulia nu mă băgă în seamă. Nimeni nu mă băgă în seamă.

- Nu vreau să spun că îi dau dreptate lui Ionuț... tocmai spunea Constantin, care îmi era cumva prieten.

- Nici n-ai cum, n-ai cum, zise o fată, Diana.

M-am întors la Iulia, care tocmai terminase de schimbat două vorbe cu fetele de la masa ei. Dădu vodca peste cap și puse paharul pe masă.

- Hai, am zis.

Am ieșit din bar și, făcând un mic ocol ca să nu intrăm totuși în raza de vedere a celeilalte Iulii, am ajuns pe plajă. Din bar se auzea în continuare Pink Floyd, cu ceva mai mult reverb sau hall, confund mereu efectele astea. Ne-am întins în nisip, fiecare cu brațele încrucișate sub cap. Am stat așa o vreme. Se vedeau o grămadă de stele. Am sorbit o gură de bere și mi-am mai aprins o țigară. I-am dat și Iuliei una, apoi m-am jucat cu bricheta, deschizând-o și închizând-o.

- Click. Clack, făcea.

Pink Floyd cântau Learning To Fly. Urma Dogs Of War, dacă nu mă înșelam, și ca întotdeauna când este vorba de muzică nu mă înșelam. M-am întrebat la ce se gândește Iulia de lângă mine. Aș fi vrut ca ea să fie Iulia din bar, și să fie prima noastră întâlnire, și să mă îndrăgostesc de ea, și să putem merge mereu pe o plajă și să o luăm de la capăt, dar ea era altă Iulie, Iulia de lângă mine, și asta e, m-am gândit.

- Mda, un avion, am zis, pentru că pe cer tocmai trecea unul. La ce te gândești?

Iulia nu răspunse. Trase un fum din țigară.

Am privit-o. Plângea.

Am scos cămașa pe care o aveam pe mine, am împăturit-o și mi-am pus-o sub cap. Apoi am întins brațul drept. Iulia și-a pus capul pe el. Lacrimile i se scurgeau pe ceea ce, anatomic vorbind, erau bicepsii mei. În mâna stângă țineam în continuare țigara. Am scuturat scrumul și am tras un fum.